

ХИЛАНДАРСКА ПОВЕЉА СИМЕОНА НЕМАЊЕ 1198.

Искони створи Бог небо земљу и људе на њој, и благослови их и даде им власт над свим створењем својим. И једне постави цареве, друге кнезове, друге господаре, и свакоме даде пасти стадо своје и чувати га од свакога зла које наилази на њ. Зато, браћо, Бог премилостиви утврди Грке царевима, а Угре краљевима, и сваки народ раздели, и закон даде и нарави установи, и господаре над њима, по обичају и по закону распоредивши својом премудрошћу.

Стога по многој својој и неизмерној милости и човекољубљу дарова нашим прадедовима и нашим дедовима да владају овом земљом српском, и Бог свакојачко управљаше на боље људима, не хотећи човечје погибљи, и постави ме великога жупана, нареченога у светом крштењу Стефана Немању. И обнових своју дедовину и већма утврдих Божјом помоћу и својом мудрошћу, даном ми од Бога, и подигох пропаљу своју дедовину и предобих: од морске земље Зету и са градовима, а од Арбанаса Пилот, а од грчке земље Лаб са Липљаном, Дубочицу, Реке, Загрлату, Левче, Белицу, Лепеницу. И Божјом помоћу и својим трудом то све придобивши, поспешењем Божјим, пошто је моја владавина одасвуд примила мир и тишину, почех подстицати мисао своју и поучавати ум свој да желим и да се бринем за душу своју, у који ћу број бити убројан у дан страшнога суда, и како би ми било могуће примити анђелски и апостолски образ, и последовати Владичиним речима: "Узмите јарам мој на се и научите се од мене, јер сам кротак и смеран срцем; јарам је мој благ и бремене моје је лако".

Када је прошло много времена, Владика мој премилостиви не превиде мољења створења свога, но као штедри трудоположник и наградитељ, који рече пречистим својим устима: "Не дођох призвати праведника, но грешнике на покајање", и пошто ми се по милосрђу његову изненада указало погодно време, и све овога света, част и слава дође ми као ништа, и сва красота овога живота и диван изглед, показа ми се као дим, а Христова љубав све више се везиваше за мене, макар и недостојног, ја одмах оставих владавину моју и све моје, различно моје, пошто се тако изволело Христу и пресветој Госпођи Богородици. И удостоји мене грешнога свога јарма благога и сатвори ме заједничара часног и анђелског и апостолског образа малог и великога. Када се ово свршило са мном, пошто се овако устројило, оставих на престолу мојем и у Христом дарованој ми владавини љубљенога ми сина Стефана, великога жупана и севастократора, зета Богом венчаног кир Алексија, цара грчкога. И макар и недостојан да се наречем слуга Христов Симеон монах, благослових га сваким благословом, као што благослови Исак Јакова сина својега, да он напредује у сваком делу добром у владавини својој, и да буде добросрдан према крстијанском свету, и да се брине за цркве и за оне који служе у њима, и да не буде никако зазоран од Творца свих и Господа.

А после овога, вољом Владике мога Исуса Христа, као што објављује Писмо: "Ниједан пророк није примљен у своме отачаству", поче се подизати мисао моја да напустим познате моје и децу и нађем неко место, и да ту добијем спасење. И не остави мене Владика мој, ни моје жеље, јер се још више радује због грешника који се каје. Изиђох из отачаства свога у Свету Гору, и нађох манастир некада бивши, звани Хиландар, Ваведење свете и преславне Владичице наше Богородице, где не беше камен остао на камену, но сасвим разваљен. И потрудивши старост своју, уз помоћ сина ми великога жупана Стефана, удостоји ме Владика мој да му будем ктитор. И делове његове уништене потражих и обнових га по вољи Владичице Богородице, и пошто испросих парике од цара у Призрену, дадох од њих манастиру у Светој Гори Светој Богородици, Тетивљу, Трње, Ретивштица, Трновац, Хоча и друга Хоча и трг ту, и два винограда ту насадих; и 4 пчелињака: један у Трпезама, други у Дабшору, трећи у Голишеву, четврти у Парицима, а за сваким пчелињаком по два човека; и планину Богачу; а од Влаха, Радово судство и Ђурђево, а свега Влаха 170. И дадох од стоке што сам могао, и у Зети кобиле и соли 30 мерица. И ако ко од манастирских људи или Влаха побегне под великога жупана или код кога другог, да се опет враћају; ако ли од жупанових људи дођу у манастирске људе, да се опет враћају. И све што дадох манастиру у Свету Гору, да не треба ни моме детету, ни моме унучету, ни моме рођеноме, ни коме другоме. Ако ли ко ово измени, да му Бог суди и да му је света Богородица супарница на страшном суду оном и ја грешник Симеон.

Крст Симеонов и потписаније